

Засяє день, і сутеніє.
Сніги, як килими, лежать.
Вітрець знемігся, тихо віє.
Якийсь лісочок манячіє
В далечині. Санки біжать.

Якесь бліде все, сніг і небо,
Санки і я, і сивий кінь...
Кому розлити було треба
В повітрі блідість сюю з неба?
Дзвінок забленькав десь: дзінь-дзінь...

1923

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.